

Vydává federální ministerstvo financí ve spolupráci se Státní bankou československou a Federálním cenovým úřadem

© SNTL — nakladatelství technické literatury, n. p., Spálená 51, Praha 1

Adresa redakce:

Krakovská 8, 113 02 Praha 1, Nové Město

Telefon: 26 43 51—8

meziměstské hovory: 26 43 07

Vedoucí redaktor:

Ing. Ivan Kočárník, CSc.

Издает Федеральное министерство финансов, в сотрудничестве с Государственным банком Чехословакии и Федеральным управлением цен

© С НТЛ — издательство технической литературы, н. п., Спалена ул. № 51, Чехословакия

Редакция: Краковска ул. № 8, 113 02 Прага 1, ЧССР

Главный редактор:

Иван Кочарник

OBSAH

Ing. V. KLAUS, CSc.: Finanční politika na počátku radikální reformy 73
 Ing. Z. ČINČERA: Úkoly měnového plánu na rok 1990 a jejich zajišťování v nových podmínkách 78

Ekonomická reforma

Ing. M. HRNČÍŘ, DrSc.: Směry realizace ekonomické reformy 86

Diskuse

Ing. H. KYSILKA, CSc.: K některým otázkám dalšího postupu k racionální cenové soustavě 94

Poznámky a zkušenosti

Dr. H. MARKOVÁ, CSc.: Změny v právní úpravě některých příjmů rozpočtů národních výborů 111

Finance a úvěr v zahraničí

Doc. dr. G. W. KOŁODKO: Některé problémy stabilizačních opatření v Polsku 114
 Ing. J. FÁREK, CSc.: Mezinárodní měnový fond v soudobém světovém hospodářství a důvody pro vstup Československa 125
 Ing. J. MARKOVÁ, CSc.: K daňové reformě v USA 139

СОДЕРЖАНИЕ

В. КЛАУС: Финансовая политика в начале радикальной реформы 73
 З. ЧИНЧЕРА: Задачи валютного плана на 1990 год и их обеспечение в новых условиях 78

Экономическая реформа

М. ГРНЧИРЖ: Направления реализации экономической реформы 86

Дискуссия

Х. КИСИЛКА: К некоторым вопросам дальнейшего подхода к национальной системе цен 94

Заметки и обмен опытом

Г. МАРКОВА: Изменения в юридическом урегулировании некоторых доходов бюджетов национальных комитетов 111

Финансы и кредит за рубежом

Г. В. КОЛОДКО: Некоторые проблемы стабилизационных мероприятий в Польше 114
 И. ФАРЕК: Международный Валютный фонд в современном мировом хозяйстве и доводы для вступления Чехословакии 125
 И. МАРКОВА: К налоговой реформе в США 139

REDAKČNÍ RADA: ing. Belo Bosák, CSc., ing. Arnošt Culík, ing. Miroslav Filip, ing. Miroslav Hrnčír, CSc., ing. Milan Jurčeka, CSc., ing. Ivan Kočárník, CSc., ing. František Krejča, ing. Vratislav Kulhánek, ing. Hugo Kysilka, CSc., prof. ing. Vladimír Kyzlink, DrSc., ing. Kamil Mikulič, CSc., ing. Oldřich Nepraš, ing. Michal Oláh, CSc., prof. ing. Jiří Peřiválský, DrSc., ing. Ivan Svitek, ing. Lubomír Šedra, ing. Stanislav Šourek (předseda), ing. Marián Tkáč, CSc., ing. Vladimír Valach, ing. Anton Vavro, CSc., ing. Jan Velek, doc. ing. Karol Vlachynský, CSc., ing. Jan Vrba, ing. Jaromír Zahradník

K daňové reformě v USA

Ing. Jana MARKOVÁ, CSc.

V lednu 1989 skončilo osmileté období, kdy USA reprezentoval prezident Ronald Reagan. Působení jeho vlády bylo zajímavé nejen v oblasti zahraničních vztahů, ale také v oblasti vnitřní hospodářské politiky, která vešla do povědomí jako reaganomika a která se vyznačovala určitými rysy odlišnými od programů předcházejících vlád. Hospodářský program Reaganovy vlády vycházel z monetaristické koncepce, podle níž je tržní mechanismus jediným činitelem schopným zabezpečit ekonomickou rovnováhu. Proto monetaristé odmítají přímé regulační zásahy státu do ekonomiky – včetně vysokého zdanění společností a příjmů jednotlivců, které brzdí rozvoj efektivní nabídky.

Pod vlivem těchto koncepcí byl program Reaganovy vlády zaměřen na:

- omezení státních zásahů do ekonomiky, čímž by se vytvořil prostor pro působení tržního mechanismu,

- snížení státních výdajů především v oblasti sociálního zabezpečení, školství, zdravotnictví a podpor v nezaměstnanosti, což mělo přispět k vyrovnanosti federálního rozpočtu v rozpočtovém roce 1984,

- zmírnění daňového zatížení, které spolu se změnami v odpisové politice mělo vést ke zvýšení investiční aktivity soukromého podnikatelského sektoru, a tím i k růstu příjmů státního rozpočtu a následně k jeho opětovnému vyrovnaní,

- restriktivní úvěrovou politiku, která sníží tempo růstu poptávky po penězích a povede tak ke snížení tempa růstu cenové hladiny.

Na rozdíl od předchozích hospodářských programů, které řešily hospodářské problémy především rozšiřováním různých forem státních zásahů do ekonomiky, dává reaganomika přednost volné soutěži, výrazné stimulaci soukromého sektoru a vyrovnanosti státního rozpočtu. Je ovšem pravda, že poslední hledisko pod vlivem reálných hospodářských procesů pozvolna ustoupilo do pozadí.

Jedním z nejdiskutovanějších opatření, které prosadil prezident Reagan hned na počátku svého funkčního období, byly změny v daňové politice. Příčinou realizace těchto změn byla snaha učinit daně – v duchu monetaristických koncepcí – aktivním nástrojem ovlivňování reprodukčního procesu.

Dosavadní systém důchodové daně byl v USA vytvořen ještě před první světovou válkou, v roce 1913. K největšímu rozvoji tohoto systému došlo v 60. letech v souvislosti s přechodem státu k aktivnímu využívání daní jako konjunkturního nástroje i jako nástroje, který přispívá k ekonomickému růstu.

V zájmu stimulování poptávky byl daňový systém postupně modifikován a doplňován stále novými slevami a výhodami pro různé skupiny obyvatelstva a podnikatelů v různých odvětvích materiální i nemateriální výroby. V určité míře tato opatření přispívala ke zrychlování tempa hospodářského růstu, řešení

určitých strukturálních problémů i zmírňování sociálních rozporů. Současné však rozšíření daňových výhod nebylo ve všech případech realizováno v souladu s cíli hospodářské a sociální politiky. Sama existence daňových výhod u jedněch poplatníků vedla ostatní poplatníky k boji o stejné výhody. To se odráželo v daňovém systému, který se stával nepřehledným a stále složitějším.

Nedostatky daňového systému se stávaly zvláště zjevnými v 70. letech se vstupem USA do období stagflace. V podmínkách rychlého růstu cen se stal tento systém brzdou růstu reálných důchodů obyvatelstva, neboť vyšší nominální mzdy byly zdaňovány vyššími sazbami v důsledku uplatňování progresivního zdanění. To přispívalo k zosťňování krizových procesů v ekonomice a vyvolávalo nespokojenost širokých vrstev obyvatelstva. Na druhé straně však zvýšení koupěschopné poptávky cestou snížení daní nebylo možné v důsledku růstu inflace a značného deficitu federálního rozpočtu – viz *tabulku č. 1*.

Tabulka č. 1 Růst míry inflace a deficitu federálního rozpočtu

	1970	1971	1972	1973	1974	1975	1976	1977	1978	1979	1980
ceny [%]	5,9	4,3	3,3	6,2	11,0	9,1	5,8	6,5	7,6	11,3	13,5
deficit [mld. USD]	-11	-25	-19	-16	-4	-54	-75	-52	-59	-36	-76

pramen: International Financial Statistics, Yearbook 1987.

Navíc realizace daňových opatření byla velice zdoluhavá v důsledku projednávání v Kongresu, takže konkrétní kroky v této oblasti stále zaostávaly za potřebami ekonomiky a spíše jen zesilovaly cyklické výkyvy. Projekt daňové reformy, který předložil Kongresu prezident James Carter již v roce 1978, nebyl schválen vůbec.

Teprve s nástupem prezidenta Ronalda Reagana v roce 1980 byly vytvořeny podmínky pro zásadní reformu daňového systému. Avšak R. Reagan nezačal od vlastní daňové reformy, ale s politikou aktivního využívání existujícího fiskálního systému, podle teorie „nabídkové ekonomiky“, aby zlomil negativní tendenci ve vývoji ekonomiky, zrychlil hospodářský růst a zlikvidoval schodek federálního rozpočtu. Tento úkol měl řešit daňový zákon, který vešel v platnost v roce 1981; na jeho základě mělo v průběhu tří let dojít ke snížení důchodové daně v průměru o 25 %. Toto opatření však nesplnilo očekávání. Nepřispělo k podstatnému zrychlení ekonomického růstu, ale naopak vedlo k prohloubení deficitu federálního rozpočtu (v období 1980–84 došlo ke snížení daní o 750 mld. USD a rozpočtový deficit narůstal takto: r. 1980: 76 mld. USD; r. 1981: 79 mld. USD; r. 1982: 126 mld. USD; r. 1983: 203 mld. USD; r. 1984: 178 mld. USD).

To vyvolalo ostrou kritiku na adresu zastánců „nabídkové ekonomiky“. V letech 1982–84 byla realizována daňová opatření, která částečně omezila působení zákona z roku 1981 a rozšířila základnu zdanění. Zároveň v zájmu snížení deficitu federálního rozpočtu byly zvýšeny příspěvky na sociální zabezpečení. Avšak provádění častých změn vytvářelo atmosféru nejistoty a posilovalo nestabilitu hospodářského vývoje. Daňový systém přispíval k tomu, že se rozšiřovalo investování do těch oblastí, ve kterých byly nejvýhodnější podmínky zdanění. Rozšířily se spekulativní obchody s cennými papíry, což znamenalo odliv finančních prostředků ze sféry výroby. Současné mimořádná složitost a komplikovanost daňového systému vytvořily prostor pro daňový únik. Tento systém se stále více stával brzdou ekonomického růstu USA, zároveň se prohlubovala

jeho nespravedlnost (po třech letech postupného snižování daní odvádělo 20 % Američanů nejvyšší příjmové třídy do státní pokladny oproti 31,6 % v roce 1979 už jen 31,1 % svých příjmů, zatímco 20 % Američanů s nejnižšími příjmy odvádělo na daních 11,9 % místo 9,7 %). Podíl důchodové daně jednotlivců a příspěvků na sociální zabezpečení na celkových příjmech federálního rozpočtu se vlivem realizovaných změn zvýšil ze 77,7 % v roce 1980 na 81,7 % v roce 1985 a naopak podíl daně ze zisku společností klesl z 12,5 % na 8,4 % – viz *tabulku č. 2*).

Tabulka č. 2 Příjmy federálního rozpočtu USA

	celkové příjmy [mld. USD]	podíl na celkových příjmech[%]				
		důchodová daň jed- notlivců	příspěvek na sociální zabezpečení	daň ze zisku spo- lečností	spotřební daně	ostatní příjmy
1980	517,1	47,2	30,5	12,5	4,7	5,1
1981	599,3	47,7	30,5	10,2	6,8	4,8
1982	617,8	48,2	32,6	8,0	5,9	5,3
1983	600,6	48,1	34,8	6,2	5,9	5,0
1984	666,5	44,8	35,9	8,5	5,6	5,1
1985	734,1	45,6	36,1	8,4	4,9	5,0

pramen: Statistical Abstract of the United States 1985. Washington 1984.
Budget of the United States Government, Fiscal Year 1987. Washington 1986.

Na druhé straně však nelze nově zavedeným opatřeními upřít řadu dílčích úspěchů; bylo jich dosaženo již v prvních letech jejich realizace především při snižování inflace, která klesla z 13,5 % v roce 1980 na 3,2 % v roce 1983, ve zlepšení nezaměstnanosti a při rozvoji progresivních odvětví. Do značné míry tyto úspěchy dopomohly R. Reaganovi k opětovnému zvolení do funkce prezidenta, přestože se stav federálního rozpočtu zhoršoval a prezidentovi bylo v této souvislosti vytýkáno, že prosadil značné snížení daní, aniž by zajistil dostatečné omezení federálních výdajů.

Přesto už v předvolebním boji se Ronald Reagan v srpnu 1984 zavázal, že bude-li zvolen, nezvýší daně z příjmů, a odmítl obvinění, že právě realizovaný program snížení důchodových daní přispěl k růstu schodku. Podle něj výnosy z daní, jež rostou se zvyšujícím se blahobytem, zajistí (spolu se snížením státních výdajů) vyrovnanost federálního rozpočtu.

Po svém zvolení v listopadu 1984 znovu opakoval, že daně nebudou zvýšeny, protože by to ohrozilo hospodářský růst vedoucí k vyšším federálním příjmům, že však budou dále kráceny veřejné výdaje na sociální účely. Podle něj mohla pro stát zajistit vyšší příjmy právě další daňová reforma založená na poklesu daňových sazeb, snížení progresivnosti zdanění a rozšíření daňového základu zrušením velké části daňových zvýhodnění individuálních poplatníků i velkých koncernů. Tato daňová reforma byla také hlavní zákonodárnou prioritou Reaganova druhého funkčního období.

Změny, které přinesla daňová reforma, se týkaly především důchodové daně jednotlivců a důchodové daně společností (daně ze zisku společností).

Objektem důchodové daně jednotlivců je důchod v peněžní formě, tj. mzda, renta, úroky, dividendy, honoráře atd. Zdanění podléhá čistý příjem, tj. příjem snížený o zákonem stanovené slevy. V souladu se změnami daňového systému se dosavadních 14 tříd daňových poplatníků s daňovými sazbami pohybujícími se od 11 % do 50 % snížilo přechodně v roce 1987 na 5 tříd s daňovými sazbami 11, 15, 28, 35 a 38,5 % a od roku 1988 na dvě třídy se sazbami 15 % a 28 %

s tím, že 15%ní sazba se vztahuje na příjem do 17 850 USD u svobodných a 29 750 USD společného příjmu u manželů. Sazbou 28 % jsou postíženy příjmy nad výše uvedenou částku až do výše 43 140 USD u svobodných a 71 900 USD společného příjmu manželů. U vyšších příjmů dochází v důsledku zrušení daňových zvýhodnění ke zvýšení efektivního zdanění na 33 %. Pro poplatníky s nižšími příjmy bude mít značný význam postupná úprava osvobození od daně. Osobní daňové osvobození, které dosud činilo 1 080 USD, se od roku 1987 zvýšilo na 1 900 USD, v roce 1988 na 1 950 USD a v roce 1989 na 2 000 USD. V dalších letech bude tato částka vázána indexově na inflaci. Standardní odčitatelná položka se zvýšila od roku 1988 z 3 670 USD na 5 000 USD.

Předpokládá se, že v důsledku výše uvedených změn se v období 1987–91 sníží příjmy federálního rozpočtu o 379 mld. USD.

Současně se však na druhé straně velká část daňových zvýhodnění ruší; v důsledku toho by mělo dojít k částečné eliminaci nepříznivého dopadu úpravy daňových sazeb na celkové příjmy federálního rozpočtu. Mezi nejvýznamnější změny v této oblasti patří například zrušení odčitatelné položky až 3 000 USD u zaměstnaných manželů a úroků ze spotřebitelského úvěru; úroky z hypoték jsou odčitatelné maximálně u dvou domů; u výdajů na lékařskou péči představují odčitatelnou položku jen výdaje na lékaře vyšší než 7,5 % hrubého příjmu (proti dosavadním 5 %); ruší se osvobození od daně u dávek v nezaměstnanosti a preferenční zdanění výnosů z kapitálu (cenných papírů, zlata, inkas aj.). Výnosy z kapitálu budou v dalších letech také indexově vázány na inflaci.

Nadále však zůstávají v platnosti některé důležité daňové výhody, jako je odčitatelnost státní a místní důchodové daně a daně z majetku. Nezdaněny zůstávají nejobvyklejší druhy sociálních výhod, jako je nemocenské pojištění placené zaměstnavatelem a prvních 50 000 USD životního pojištění. Rozšiřuje se daňové osvobození u některých zvláštních dávek.

Celkové snížení příjmů federálního rozpočtu v důsledku změn v důchodové dani jednotlivců je za období 1987–91 odhadováno na 121,7 mld. USD.

Důchodová daň společností (daň ze zisku společností) postihuje důchody právnických osob (akciových společností, monopolů, podniků). Stanoví se na základě daňového příznání z bilančního zisku sníženého o odčitatelné položky. Daňové sazby byly původně stanoveny v rozmezí 15 % až 46 % v závislosti na výši zdanitelného zisku (u zisku do 25 000 USD sazba 15 %, u zisku od 25 000 do 50 000 USD sazba 18 %, u zisku od 50 000 do 75 000 USD sazba 30 %, u zisku od 75 000 do 100 000 USD sazba 40 % a u zisku nad 100 000 USD sazba 46 %).

V souladu s novým daňovým zákonem se snížila od roku 1987 maximální sazba zdanění ze 46 % na 40 % a od roku 1988 na 34 %, takže zisk je zdaňován podle těchto sazeb: zdanitelný zisk do 50 000 USD sazbou 15 %, zisk od 50 000 do 75 000 USD sazbou 25 % a zisk nad 75 000 USD sazbou 34 %. Zároveň se ruší preferenční zdanění kapitálových výnosů společností (28 %) a tyto výnosy se zdaňují sazbami až 34 %.

Současně dochází k likvidaci řady důležitých výhod, která povede k rozšíření daňového základu. Např. velké banky s aktivy nad 500 mil. USD nemohou napříště uplatnit jako odčitatelnou položku rezervy na potenciální nedobytné pohledávky. Daňová srážka bude přiznána jen tehdy, když už došlo ke skutečné ztrátě a tato ztráta byla vykázána ve finančním výkazu podnikovi. Dále se ruší zvýhodnění uplatňované u finančních institucí, které mohly jako odčitatelnou položku uplatnit 20 % úroků z úvěru na nákup cenných papírů. Byla zrušena možnost vést jako odčitatelnou položku náklady, které měla společnost s odkoupením akcií od akcionářů, aby se zabránilo přechodu těchto akcií do nezá-

docích rukou. Náklady na pohoštění zákazníků, které byly dosud plně odčitatelné, jsou napříště odčitatelné jen ve výši 80 %.

K podstatným změnám dochází i v odpisové politice. Doba odpisování, která byla zákonem z roku 1981 zkrácena, se opět prodlužuje a dochází rovněž k větší diferenciaci. U osobních a malých nákladních automobilů se odpisování prodlužuje ze 3 na 5 let a u zařízení zpracovatelského průmyslu z 5 na 7 let. Podstatně se prodlužuje i odpisování budov, a to na 27,5 let u obytných budov a na 31,5 let u budov ostatních (dříve 15 a 19 let), a místo zrychleného odpisování se zavádí proporcionální. U zařízení se naopak odpisování zrychluje. Tak např. při pětiletém odpisování se za první dva roky odepíše 64 % pořizovací ceny místo dosavadních 51 %.

Předpokládá se, že v důsledku všech změn se příjmy federálního rozpočtu z důchodové daně společností zvýší za období 1987–91 o 120,3 mld. USD.

Daňová reforma přinesla podstatné snížení maximálních daňových sazeb jak u individuálních poplatníků (z 50 % na 28 %), tak u společností (ze 46 % na 34 %), zrušení řady daňových výjimek a zvýhodnění a přesunutí daňového břemene ve větší míře na podnikatelskou sféru. Tvůrci uvedených opatření vycházeli z toho, že by měla vést ke zvýšení aktivity americké ekonomiky, postupnému odstranění deficitu federálního rozpočtu a zjednodušení daňového systému, který by se zároveň měl stát spravedlivějším.

Sám prezident Reagan ve svém projevu při podpisu daňového zákona 20. října 1986 označil reformu za nejlepší opatření, které mohl Kongres přijmout v boji proti chudobě, za zvýšení zaměstnanosti a zlepšení životní úrovně rodin.

Zatím je velice obtížné vzhledem ke krátkému období, které uplynulo od uplatnění daňové reformy, hodnotit její působení na ekonomiku USA.

Podle odborných poradců prezidenta by mělo v důsledku daňové reformy dojít ke zvýšení průměrného ročního tempa přírůstků hrubého domácího produktu o 0,2–0,3 % a ke zvýšení zaměstnanosti o 2–3 %. Rovněž tito poradci očekávají zlepšení stavu měnově-úvěrového systému tím, že daňová reforma může omezit růst poptávky po úvěrech a stimulovat úspory. Dále předpokládají, že dojde ke snížení úrokových sazeb, což by přispělo za prvé ke snížení úroků ze státního dluhu, a tím ke zmenšení rozpočtového schodku, za druhé k plynulému poklesu kursu dolaru, zmenšení přílivu zahraničního kapitálu, zlepšení obchodní bilance a mezinárodního postavení USA v oblasti investic.

Na rozdíl od vlády a jejich ekonomických poradců většina významných amerických odborníků přistupuje k hodnocení důsledků reformy na ekonomiku s velkou opatrností. Někteří z nich se přiklánějí k názoru, že likvidace řady daňových výhod znevýhodňuje investice a snižuje tak konkurenceschopnost podnikatelů. Prohlašují, že „nový daňový zákon je recept na stagnaci, zvýšení rozpočtového schodku a inflace“. Druhá skupina naopak zastává názor, že negativní účinky daňové reformy nelze přeceňovat, neboť může jít pouze o přechodné jevy (přechodné období odhadují na 3–4 roky), ale nová opatření je třeba posuzovat z hlediska budoucího vývoje; a tady by podle nich mělo být působení daňové reformy na ekonomiku příznivé. Zdůvodňují to jednak tím, že reforma nelikviduje všechna daňová zvýhodnění – jako příklad uvádějí podstatné zrychlení odpisování zařízení, což by mělo výrazněji podnítit investiční aktivitu. Dále uvádějí, že zrušením daňového zvýhodnění riskantních forem investování kapitálu se zvýší odpovědnost korporací i jednotlivců při výběru způsobu investování, což bude přispívat k poklesu spekulativních operací a tvorbě racionální struktury investic. Daňová reforma by tak mohla, podle jejich názoru, vést k růstu efektivnosti, produktivity a konkurenceschopnosti americké ekonomiky.

Názory odborníků se rozcházejí, a tak je otázkou, zda daňová reforma povede k oživení americké ekonomiky, anebo naopak ke zpomalení tempa hospodářského růstu.

Rovněž nelze dát jednoznačnou odpověď na otázku, zda daňová reforma přispěje k poklesu rozpočtového deficitu.

Podle odhadu rozpočtové kanceláře Kongresu, která ještě na počátku roku 1987 předpovídala pozvolné snižování deficitu a vyrovnaný rozpočet v roce 1992, by se měl deficit federálního rozpočtu v příštích letech opět dostat na hranici 200 mld. USD. Nízký rozpočtový deficit v roce 1987 (161 mld. USD) je objasňován především mimořádnými příjmy z daňové reformy (18 mld. USD) a příjmy z prodeje státního majetku a jinými rozpočtovými opatřeními (16 mld. USD). V nejbližších dvou letech však podle jejího odhadu měla daňová reforma přinést snížení příjmů o 13 až 17 mld. USD. Spolu se zvýšením úrokových sazeb a slabší mírou hospodářského růstu (rozpočtová kancelář počítá v následujících 2 letech s 2,5% ním růstem hrubého domácího produktu ve srovnání se 3 % své předpovědi z počátku roku 1987) to mělo vést k nárůstu deficitu na 181 mld. USD v roce 1988 a 198 mld. USD v roce 1989.

V roce 1988, kdy byl nový systém daňových sazeb uplatněn poprvé v plném rozsahu, mělo být podle předběžných propočtů u poplatníků s nejnižšími příjmy (do 10 000 USD ročně) daňové zatížení nižší o 6,1 %, což v peněžním vyjádření činí průměrně 45 USD na rodinu, a více než 80 % poplatníků by mělo spadat do třídy s 15% ním zdaněním. 6 miliónů lidí s nejnižšími příjmy na hranici chudoby nebo blízko ní nemělo platit daně vůbec a nemělo být zahrnuto do seznamu daňových poplatníků. U středních vrstev (roční příjmy 30 000 – 40 000 USD) se daňové zatížení snižuje o 7,7 % a u poplatníků s ročními příjmy nad 100 000 USD se daňové zatížení snižuje o 2,4 %, což však v peněžním vyjádření představuje v průměru 3 000 USD na rodinu. Z toho vyplývá, že daňová reforma přinesla největší výhody nejbohatším. Proto se naskytá otázka, zda je nový daňový systém skutečně spravedlivější.

Snížením počtu daňových sazeb u individuálních poplatníků na dvě a odbouráním řady daňových výhod a výjimek bylo sledováno rovněž zjednodušení daňového systému. Pro většinu poplatníků (týká se to především 80 % poplatníků, kteří spadají do třídy s 15% ním zdaněním) by to znamenalo možnost vyplnění daňového přiznání bez větších problémů. Nelze však z toho činit závěr o zjednodušení celého daňového systému, neboť se vůbec poprvé mají např. osobní daňové osvobození, výnosy z kapitálu a jiné indexově vázat na inflaci.

Daňová reforma v USA je nepochybně velkou událostí, neboť se dotýká ekonomických zájmů všech vrstev obyvatelstva. Hlavním záměrem této reformy je omezení státních zásahů do procesu reprodukce a posílení regulační úlohy tržního mechanismu, což by mělo vést ke stimulaci ekonomiky. Daňová reforma je tak snahou vládnoucích kruhů USA dát nový impuls americkému hospodářskému systému.